

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trước năm 1975 của thế kỷ trước, vùng Cái Sắn trong tam giác của ba tỉnh Long Xuyên, Cần Thơ, và rạch Giá, nơi định cư của hàng trăm ngàn người di cư 54 vẫn còn là vùng thưa dân với những cánh đồng lúa mênh mông trải dài đến tận chân trời. Một trong những kỷ niệm đẹp của vùng này thời đó ghi khắc trong tâm khảm tôi là cánh đồng ‘lúa con gái’ trong gió sớm. Cánh đồng lúc đó như một mặt biển xanh gợn sóng theo từng cơn gió nhẹ mơn man trên đầu ngọn lúa. Đẹp tuyệt vời.

Nhìn biển lúa gợn sóng miên man trông tuyệt vời như thế. Nhưng nếu không là nông dân sẽ không biết được có bao nhiêu công khó đã đổ ra. Nhất là không biết được tiến trình từ khi chuẩn bị cày bừa làm tơi đất để gieo hạt cho đến khi hạt lúa nảy mầm.

Từng hạt lúa khi được gieo vào lòng đất, chúng bị vùi sâu trong đất lạnh như nằm trong huyết mộ. Nếu hạt lúa không thối đi, sẽ không có sự sống mới nảy mầm. Nhưng nếu nó thối đi, từ nắm mộ của hạt cũ, mầm sống mới kỳ diệu sẽ đâm chồi. Đây là một nghịch lý của đời sống – sự sống phát xuất từ cõi chết. Và nghịch lý này là chủ đề của bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này : *“Nếu hạt lúa rơi xuống đất mà không thối đi, thì nó chỉ trơ trọi một mình; nhưng nếu nó thối đi, thì nó sinh nhiều bông hạt. Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất, và ai ghét sự sống mình ở đời này, thì sẽ giữ được nó cho sự sống đời đời”*.

Khi nói: *“Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất, và ai ghét sự sống mình ở đời này, thì sẽ giữ được nó cho sự sống đời đời”*, Chúa Giêsu không có ý bảo chúng ta tự ghét mình hay tự kết liễu đời mình. Chúng ta phải yêu bản thân mình thì chúng ta mới biết *“yêu người khác như chính mình”*. Chúng ta cần phân biệt giữa yêu bản thân và sự ích kỷ. Yêu bản thân vì thân xác, cuộc đời chúng ta là món quà vô giá Thiên Chúa tặng ban. Chúng ta phải trân quý cuộc đời mình. Phải phong phú hoá đời mình. Phải làm cho đời mình sinh hoa kết trái. Từ đó chúng ta mới có hoa trái mà mang tặng lại cho đời. Trong khi ích kỷ là chỉ biết nghĩ đến mình, là luôn đặt mình trên kẻ khác, là luôn coi mình trọng hơn kẻ khác, là luôn thu vén mọi cái cho riêng mình. Làm như vậy, thì đời mình sẽ cằn cỗi trơ trụi, sẽ nghèo nàn hoang vắng. Sự sống, như thế, không triển nở mà càng ngày càng thui chột đi. Và cây đời sẽ héo úa tàn tạ.

Lời Kinh Hòa Bình của thánh Phanxicô Khó Khăn là lời chú giải đơn sơ nhưng thâm thúy của bài Phúc âm tuần này: *Chính lúc quên mình là lúc gặp lại bản thân... Chính khi chết đi là khi vui sống muôn đời*. Luôn luôn là như vậy. Chỉ khi nào người ta sẵn sàng chết đi thì những điều lớn lao mới sống còn. Chân lý này đúng chẳng những trong những trường hợp phổ quát mà còn đúng khi áp dụng cho từng cá nhân. Chỉ khi nào chúng ta chôn chặt tham vọng và mục đích cá nhân, hay nói cách khác, chỉ khi nào chúng ta biết quên mình, thì chúng ta mới có thể trở thành dụng cụ tốt để Chúa sử dụng. Điều này thể hiện rõ nhất trong gương chứng nhân của các thánh tử đạo. Các ngài đã chết đi để giáo hội nảy sinh như một câu nói nổi tiếng ai cũng biết là *“Máu các thánh tử đạo là hạt giống nảy sinh các tín hữu”*.

Cuộc đời của Cha Phanxicô Trương Bửu Diệp là bằng chứng hùng hồn và gần gũi nhất cho chân lý trên đây. Để bảo vệ đoàn chiên khỏi bị thiêu sống trong lửa, ngài đã xin chết thay cho họ. Và ngài đã chết không toàn thân. Thân một nơi, đầu một nẻo. Nhưng khi thân xác ngài bị phân huỷ, thì đời sống mới, đời sống ân sủng dần trở sinh nhiều bông hạt, để những ai chạy đến xin ngài cầu bầu trước mặt Chúa thì đều được Chúa ban cho như ý nguyện cầu.

Khi hy sinh mạng sống mình cho đoàn chiên, Cha Phanxicô Trương Bửu Diệp đã vẽ lại hình ảnh của thầy mình, Đấng là Ngôi Lời xuống thế để làm chứng cho tình yêu Thiên Chúa. Ngài làm chứng cho tình yêu bằng sự phục vụ khiêm tốn để đem lại cho nhân loại sự sống thực, và bằng hy sinh mạng sống để cứu chuộc nhân loại.

Đời sống cộng đoàn cũng không ra ngoài quy tắc chết đi để phát sinh sự sống như vậy. Hãy thử hỏi nếu mỗi người chúng ta đều đặt quyền lợi của mình lên trên hết, đặt cái tôi to tướng của mình lên trên những người khác, thì cộng đoàn chúng ta sẽ ra sao? Chắc chắn chúng ta sẽ không có được những cơ sở vật chất to lớn như hiện tại, cũng như sẽ không có một cộng đoàn lớn mạnh và gắn bó với nhau như bây giờ. Tất cả những cơ sở vật chất và tinh thần chúng ta được thừa hưởng hiện nay là công lao mồ hôi nước mắt của từng thành viên từ ngày khai sinh, là những hy sinh âm thầm lớn nhỏ hơn ba mươi năm qua của biết bao người. Những giọt mồ hôi, những hy sinh lớn nhỏ đã là nước tưới, là phân bón cho hạt giống đức tin của thế hệ trẻ lớn lên và đâm chồi nảy lộc.

Hạt lúa phải chết đi nếu nó muốn sinh ra nhiều hạt khác. Cũng vậy, chúng ta không thể mang lại hoa trái thiêng liêng trong cuộc sống nếu chúng ta không chết đi mỗi ngày cho thói ích kỷ, tính háo danh, và tội lỗi. Vì chỉ khi nào những tính hư tật xấu và tội lỗi đó chết đi, thì đời sống của ân sủng và bình an mới được sinh ra trong chúng ta. Từ đó, chúng ta mới có nhiều hoa thơm trái ngọt để tặng nhau và tặng lại cho người và cho đời.